

Kristuskyrkan

Helsingfors svenska metodistförsamling, Apollogatan 5
november - december 2025

Ängeln sade till dem: "Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket. I dag har en frälsare fötts åt er i Davids stad, han är Messias, Herren."

Alldeles som i Betlehem

Vår pärm bild är från en Metodistkyrka i Benin. Benin finns i Afrika.

Men nu tänker jag på ett annat land i Afrika, och en annan tid.

Finlands svenska metodistkyrka hade under flera årtionden 2 missionärer i Zimbabwe. En av dem hette Margit Johansson. Hon var en sjuksköterska, som fick missionärskallelse. Aldrig hade hon flugit och bara en svarthyad människa hade hon sett, innan hon reste till Rhodesia, som landet hette då.

En gång satt jag i Margits kök i Borgå, när hon hade blivit pensionerad. Vi pratade om julen som vi skulle få fira om några veckor. Människorna önskade sig en vit jul, ”annars är det ingen julstämning” sade de. Och då frågade jag henne, hur julen var i Zimbabwe. Nej, hon hade inte haft hemlängtan. Hon hade inte saknat snön. Men julstämning hade hon upplevt. ”Ja, det var egentligen mer än bara *stämning*. Vi var några sköterskor från Europa och vi gick ut till fälten nedanför sjukhuset på julnatten. Vi stod där. Kvällen var alldeles mörk – förutom de miljoner stjärnor, som lyste på himmelen. Liljedoft kom någonstans ifrån. Det var så fint, när vi stod där och sjöng *Stilla natt, heliga natt* – och konstaterade: det här är ju alldeles som i Betlehem!”

Julen är ju någonting mer än snö eller liljedoft eller stjärnor på Afrikas himmel.

Julen är änglasång och krubba och ett nyfött barn.

Julen är *Immanuel*: GUD MED OSS! *En Frälsare har blivit född åt er!*

Och när vi tänker på det, förlorar egentligen allt det andra sin betydelse. Bara ett är viktigt: att Gud gav sin Son till världen, till försoning för mina och dina och allas synder.

Därför betyder julen också ett nytt hopp – för våra liv, för hela världen.

Låt oss gå genom den mörka novembern in i Adventstidens växande ljus mot den underbara födelsedagsfest som vi får fira, också i år!

Kaikka Växby

En frid, ett hem – trons kraft i vardagen

För mig betyder tron framför allt (själv)säkerhet, värme och frid – en inre och yttre balans, som bär i vardagen. Jes 41:10 har alltid känts som "mitt eget": "Var inte rädd, ty jag är med dig." Orden är som ett löfte om att jag aldrig behöver gå ensam.

Hemkyrkan är för mig mer än en plats – den är ett andra hem. När jag stiger in genom dörren, känner jag alltid samma frid, som redan den första gången fick mig att stanna upp. Det var svårt att tro, att det skulle finnas en plats i världen som känns så här som "egen". Församlingen har blivit som en familj till: människor som jag kan skratta med, samtala, dela livet med och finna tröst hos.

Jag kunde inte ana, hur gott det känns att bara vara i kyrkan och prata med andra. I den stunden behöver man inte uträtta något, jag kan bara vara mig själv. Genom åren har jag också kommit att förstå, att tron inte endast är en individuell upplevelse – den är också gemenskapens kraft. Ju starkare min tro har blivit desto djupare har jag också fått uppleva friden.

Kyrkan är som en fyrbåk på havet. Dess ljus påminner om att det alltid finns en riktning, trots att stormarna ibland skymmer sikten. Vi har alla en egen liten bit av kyrkan i hjärtat – den del som bär och som kallar tillbaka, när livet blir tungt.

De stunder som vi delar med församlingen är som ett väv, som binder oss ihop. Vi får stöd när vi behöver det. Vi får glädja oss tillsammans, när hjärtat är lätt. Där finns trons skönhet: den är inte bara ord eller ritualer, utan en levande gemenskap, som ger kraft till varje ny dag.

Ville Ferm

Ville blev medlem i vår församling
27.4.2025

Helgprogram (veckoprogram på s 8)

Söndag 2.11

11.00 Gudstjänst med parentation. Pro Christo sjunger. Luut Klaver, Kaikka Växby. Herrens måltid.

Söndag 9.11

18.00 Samtalskväll. Farsrollen idag. Juha Kajander och Kaikka Växby.

Söndag 16.11

11.00 Pilgrimsmässa. Nina Westerback sjunger.

Söndag 23.11

18.00 Litteraturkväll. Merete Mazzarella om sin bok "I skrivande stund". Om tid, livets gång och åldrande.

Söndag 30.11 (Första adventsöndag. Nya kyrkoåret börjar!)

11.00 GPudstjänst. Kaikka Växby, Luut Klaver m.fl Herrens måltid.

Söndag 7.12

15.00 Julfest i Art Café Immanuel, Charlotta & Jami m.m.

Söndag 14.12

16.00 Julkonsert, Pro Christo: Jul utan stress

Söndag 21.12

18.00 Tomasdagen: Julsånger, Juha Kajander berättar om aposteln Tomas.

Onsdag 24.12 (Julafton)

15.00 Julbön. Kaikka Växby, Luut Klaver m.fl.

Söndag 28.12

11.00 Gudstjänst: Värnlösa barns dag. Kaikka Växby, Luut Klaver m.fl.

Tisdag 6.1 (Trettondagen)

18.00 Vesper. Luut Klaver, Juha Kajander m.fl. Sarah Tiainen talar.

Kafé och gemenskap varje helg (förutom på julaftonen)

Religiös mångfald i Benin

Jag hade ett äventyr i Afrika under nio veckor i våras på Villa Karo i Benin. Villa Karo är ett unikt kulturcentrum och konstnårsresidens som ligger i Grand-Popo, en liten kuststad i Benin, Västafrika. Villa Karo fungerar som en bro mellan den nordiska kulturen, framförallt finländsk, och den västafrikanska kulturen. Där möts konstnärer, forskare och kulturarbetare från två kontinenter för att skapa, lära och utbyta idéer. På Villa Karo arrangeras konstutställningar, konserter, seminarier och workshops. Nordiska konstnärer och kulturarbetare kan ansöka om residens och tillbringa tid i Grand-Popo för att arbeta med sina projekt och samtidigt lära känna en annan kultur på djupet i Benin.

Benin är ett avlångt land beläget i Västafrika, mellan Nigeria i öster och Togo i väster och en kuststräcka mot Guineabukten i söder. Landet har en befolkning på cirka 13 miljoner invånare. Där talas det många olika språk – franska är det officiella språket, men det finns också flera nationella språk som fon, yoruba och bariba. Benin är hem för över 40 olika etniska grupper som har sina egna traditioner, språk och kulturella uttryck, men alla bidrar till den nationella identiteten. Ofta ser man att befolkningen lever sida vid sida och firar varandras högtider – en vardag i toleransens och mångfaldens tecken.

Utöver voodoofestivalen firas både nationella och religiösa helgdagar, som självständighetsdagen den 1 augusti, eid och jul. Bröllop och begravingar är stora sociala tillställningar med mycket musik, dans och mat – ofta håller de på i flera dagar. Det finns också traditionella festivaler för att fira skördar, regntidens ankomst och andra viktiga händelser i samhället.

Benin är ett av de mest religiöst mångfacetterade länderna i Västafrika. Där samexisterar traditionella trosuppfattningar, kristendom och islam sida vid sida och bildar ett rikt landskap av andlighet och sedvänjor. Voodoo är också en viktig religion här, och Benin betraktas som voodoos ursprungsland.

Kristendomen har också en stark närvaro, framför allt genom katolska och protestantiska kyrkor, som etablerades under kolonialtiden och har fortsatt att växa. Kyrkor och katedraler är vanliga inslag i stadsbilden, och kristna högtider firas ofta med stor glädje och gemenskap.

Islam är den tredje stora religionen och har främst fäste i norra Benin, särskilt bland bariba- och fulanigrupperna. Moskéernas minareter och böneutropen är lika naturliga delar av städer och byar som kyrkklockor och voodootrummor.

(fortsätter på s 7)

Ordets kyrkor

Tänk att få fira gudstjänst på det språk som Jesus talade! Eller åt-

minstone delvis på ett språk som liknar den arameiska dialekt som Jesus talade.

Gudstjänsten i kaldeisk-katolska kyrkan i Södertälje var egentligen fyrspråkig. Det liturgiska språket är syriska, en gammal variant av arameiskan. Modern arameiska är så pass annorlunda att det måste betraktas som ett annat språk. Alla kaldéer använder dock inte kaldeisk arameiska som vardagsspråk. Många äldre kaldéer klarar sig bättre på det gamla hemlandets majoritetsspråk arabiska, medan den yngre generation talar bättre svenska.

Jag har länge varit intresserad av arameiska – till den grad att jag för länge sedan tog en universitetskurs i syriska. Jag har även vetat om de orientaliska församlingarna i Södertälje och velat se och höra dem på ort och ställe, men inte gör man sådant ensam, åtminstone inte jag. Lyckligtvis fick jag veta om en gruppresa, som ordnades av Emil Anton, teologie doktor och turistguide, med rötter i två av de orientaliska kyrkorna. Vi var en ekumenisk grupp, de flesta från Åbotrakten. De flesta var lutheraner men i gruppen ingick även flera ortodoxa och katoliker samt en anglikan och en metodist.

Vi besökte sammanlagt sex kyrkor varav fem i Södertälje och en i utkanterna av Stockholm. Dessutom bekantade vi oss med ett teologiskt seminarium och ett assyriskt kulturcentrum. På söndagen fick vi välja mellan fyra gudstjänstalternativ. Förutom den kaldeisk-katolska, som jag valde, fanns det tre syriskortodoxa.

Den kaldeisk-katolska kyrkan var proppfull. Det var inte vilken gudstjänst som helst. Självaste biskopen var på plats och vigde tjugo nya diakoner, många riktigt unga och några äldre. De som var duktiga på det kaldeiska språket fick särskilt beröm. Även vi gäster, oberoende av kyrkosamfund, fick delta i Herrens måltid.

De orientaliska kyrkorna uppstod på 400-talet när en del östliga kyrkoledare inte ville godkänna Chalkedonkonciliet grekiska formuleringar om Kristi gudomliga och mänskliga natur. Olika grupper hade olika invändningar och bildade därför sina egna kyrkosamfund. Senare har en del grupper anslutit sig till katolska kyrkan men de har behållit sina egna gudstjänstordningar.

Ibland hör man beskrivas de protestantiska kyrkorna som "ordets kyrkor", alltså kyrkor som betonar Guds ord, kanske som rättesnöre eller som viktigaste innehåll i gudstjänsten. Ingenstans i protestantiska kyrkor har jag dock sett – alltså sett – så mycket Guds ord hållas framme som i de orientaliska kyrkorna i Sverige. Det är sedan en annan sak hur många faktiskt kan *läsa* dessa texter. För många är arameiskan bara ett talspråk. För att kunna läsa allt måste man lära sig två olika skriftsystem – det högtidliga estrangelo (se bilden: Fader vår) och en av de två andra varianterna som är försedda med vokaltecken. Det kan vara för mycket för många, men hälsosamt nog för de unga diakonkandidaterna.

Juha Kajander

(fortsättning från s 5)

Det är inte ovanligt att beninier deltar i olika religiösa ceremonier, och religiös tolerans präglar landet. Här kan ett och samma hushåll ha både kristna och muslimer, eller praktisera voodoo tillsammans med någon annan tro. Denna harmoniska samexistens är ett av Benins mest unika kännetecken, där andlighet får många uttryck men alltid bygger broar istället för att skapa murar.

Konsten i Benin är starkt kopplad till tradition och religion. Träsniderier, bronsfigurer och masker är vanliga inslag, särskilt i de gamla kungadömena Abomey och Porto-Novo. Musik och dans genomsyrar livet – från vardag till fest – med rytmer som får vem som helst att vilja röra på sig. Traditionella instrument som trummor, balafon och kora används flitigt.

Metodismen i Benin

Metodismen introducerades till Benin under kolonialtiden, främst genom missionärer från Europa och senare från andra afrikanska länder. De första metodistmissionärerna anlände till Benin i början av 1900-talet, och arbetet inriktades på evangelisation, utbildning och sjukvård. Kyrkor och skolor grundades, vilket skapade ett starkt fäste för metodismen i landet.

Under 1900-talet växte metodismen i Benin stadigt. Metodistkyrkan blev snabbt en av de mest inflytelserika protestantiska kyrkorna i landet, tack vare sitt fokus på utbildning och samhällsengagemang. Många skolor, sjukhus och sociala projekt har startats av metodister, vilket har bidragit till att höja levnadsstandarden och utbildningsnivån i flera regioner.

Metodismen i Benin har mött en rad utmaningar, bland annat konkurrens från andra kristna samfund och traditionella religioner. Trots det har rörelsen fortsatt att växa, delvis tack vare sitt engagemang för social rättvisa och sitt arbete bland barn och unga. Genom att anpassa sig till lokala traditioner och språk har metodismen blivit en del av Benins kulturella mångfald.

I dag är metodismen en viktig aktör inom utbildnings- och vårdsektorn i Benin. Kyrkan driver skolor, universitet och sjukhus, och engagerar sig i frågor som rör demokrati, fred och mänskliga rättigheter. Metodistkyrkan är också aktiv inom eumeniska samarbeten och interreligiös dialog, vilket bidrar till ökad förståelse och samarbete i samhället.

Päivi Storgård

BA2 - Posti Oy
Posti Green

Veckoprogram:

Onsdagar kl 12-13 Brödutdelning, Dagens ord (inte 24.12)

kl 13-16 Art Café Immanuel

Manuela tisdagar kl 12, torsdagar kl 16

Riktning varannan vecka kl 18 (30.10, 13.11, 27.11, 11.12)

Pro Christo, övningar fredagar 18.30

Kom med och påverka:

Öppet forum, tisdag 11.11 kl 18

Fritt samtal om församlingen, våra drömmar och visioner.

Församlingskonferens, onsdag 3.12 kl 18

Församlingens beslutande organ. Leds av distriktsföreståndare Sarah Tiainen. Budgetfrågor m.m. Medlemmar har rösträtt.

Info

e-post helsingfors@metodistkyrkan.fi

Hemsida helsingfors.metodistkyrkan.fi

Facebook Kristuskyrkan—Helsingfors svenska metodistförsamling

Bankkonto FI18 4055 2610 0003 76, referens 3020

Studio Manuela, Rita von Konow, 040 096 4877

Kansliet, Sonja Nygård, 040 019 8904 onsdagar 13-15

Församlingsrådets ordf. Juha Kajander, 044 370 3747, jmzk@mm.st